

er Tale, og endelig kan Opfinderen i saa Fald ei heller tilbyde det Offentlige det Bederlag for Beskyttelsen, som Opfindelsens Offentliggjørelse ellers afgiver.

En lignende Bestemmelse som den i nærværende Paragrafs Slutning indeholdte om, at et Patent ingenfinde kan gjøres gjældende imod den Trediemand, som før Indgivelse af Begjæring om samme har gjort Brug af den patenterede Opfindelse uden iøvrigt at offentliggjøre denne, findes i flere fremmede Patentlovgivninger.

Til § 3.

At Patentet meddeles uden nogen forudgaaet Undersøgelse af Opfindelsen, er et Princip, som stedse mere og mere har gjort sig gjældende i de fremmede Staters Lovgivning. At det maa være saaledes, følger uden Tvivl ogsaa ligefrem af Forholdets Natur; thi ved en forudgaaet Undersøgelse vilde det taaltfald kun være muligt stundom at godtgjøre, at en foreliggende Opfindelse ikke er ny, men derimod vilde der ingenlunde derved kunne opnaaes nogen Sikkerhed for, at en Opfindelse, mod hvis Nyhed Intet ved Undersøgelsen var fremkommet, ogsaa virkelig er ny. Dette er det egentlig altid umuligt at godtgjøre, thi ikke blot ere de patenterede Opfindelser saa talrige, at det er uoverkommeligt at skaffe sig paalidelig Kundskab om, hvorvidt der blandt disse Opfindelser maatte findes nogen, som kunde berøve en som ny anmeldt Opfindelse dens Kvalifikation til at patenteres, men endnu mindre er det gjørligt at undersøge eller kunne have nogen Mening om, hvorvidt der iøvrigt ikke i trykte Skrifter eller paa anden Maade maatte være givet saadanne Vink eller fremsat saadanne Forslag, som kunde betage Opfindelsens dens Nyhed. — At Bankefælighederne ved at tilvejebringe en i Virkeligheden sagkyndig Undersøgelse bortfalde, at den Anvendelse af Tid og Kræfter, som en saadan Undersøgelse nødvendigen maa medføre, uden at der dog, som bemærket, deraf kan ventes noget fuldkommen paalideligt Resultat, bespares, og at Patentbegjæringens Expedition saaledes ikke udsættes for at lide en ofte langvarig og for den Paa-gjældendes Interesser skadelig Forhaling, ere

praktiske Hensyn, der ogsaa turde tale for Hensigtsmæssigheden af den her foreslaaede Ordning.

Til § 4.

Medens der i enkelte ældre fremmede Patentlovgivninger findes en lignende Regel som den hidtil her i Landet fulgte, hvorefter Patenthaverens Eneret først regnes fra Patentets Udstedelse, er derimod den i Lovforslaget optagne Regel, at Eneretten regnes allerede fra Begjæringens Indgivelse, den almindelige i de nyere fremmede Lovgivninger angaaende dette Forhold. Eigesom en saadan Regel i sig selv er den naturligtste, hvor Enerets Meddelelse ikke er en Bevillingssag, saaledes vil den ogsaa i flere Henseender medføre Fordele for Opfinderen, som derved, hvad der vel vil kunne være af Interesse for ham, bliver eneraadig over, fra hvilket Tidspunkt Eneretten skal regnes, og som tillige vinder Betryggelse saavel mod administrativ Vilkaarlighed i Kollisionstilfælde som ogsaa mod de Ulemper, der kunne flyde af, at hans Opfindelse, hvad der dog stedse vil være en Mulighed for, bliver bekendt for og benyttet af Andre, forinden Patentet har kunnet udsærdiges.

I visse fremmede Stater er Maximum for Beskyttelsens Varighed 10 Aar, i England og de nordamerikanske Stater er det 14 Aar, men i de fleste Stater, deriblandt Frankrig og Østerrig, er det 15 Aar og i Belgien endog 20 Aar. En 15aarig Beskyttelse vil vel hyppig være meget rundelig, navnlig for alle mindre betydelige Opfindelser eller for saadanne, som strax afgive et rigeligt Udbytte, men naar Opfindelsen kræver betydeligere Omkostninger for at sættes i Værk, og naar den behøver længere Tid for at vinde almindelig Indgang og Anerkjendelse — hvad der vel endog tilbørligvis gjælder om de større, fortjenstligere og mere eiendommelige Opfindelser, som ofte ville kræve yderligere Udvikling og Fuldstændiggjørelse — vil en 15aarig Beskyttelse vistnok ingenlunde være mere end tilstrækkelig til at sikke Opfinderen et passende Udbytte af hans Arbejde og Bekostninger, og dette maa da især gjælde i et mindre Land som Danmark, hvor der ikke er store Kapitaler